

SONET

Trad. liberă după Félix Arvers.

*In sufletu-mi și 'n viața-mi s'a strecurat încet
O tainică iubire ce nimeni nu o știe:
Cu cât mai grea-i povara frumosului secret,
Cu-atâta ea-i mai caldă, mai căndidă și vie...*

*De și-i atât de-aproape ființa scumpă mie;
Alătorea de dânsa eu mă strecor discret.
Ea n'o să afle taina timidului poet,
Căci gura lui de-apururi închisă va să fie...*

*..Si, când și-o cerne timpul uitarea peste mine,
Când dânsa, fericită, aleșului ce vine
Ii va 'nchina iubirea și viața ei întreagă*

*Luând, aşa 'ntr'o doară, un vecchiu volum, distrată,
Cetind aceste versuri, se va 'ntreba mirată:
— Dar pe ntru cine-s scrise?..*

Si n'o să înțeleagă...

Emil B.

CRONICA

Romane românești.

E greu, foarte greu să ceteim romanele românești, cum și câte apar astăzi. Sunt însă spicuitori pe cari datorii profesionale ii silesc să cetească și să-și dea părerea asupra celor ce se scriu. Și, iată, în „însemnări leșene“, despre „Cântecul destinelor“, proaspătul roman al d-lui George Mihail Zamfirescu (el însuși colaborator al revistei):

„D. Zamfirescu continuă reportajul său asupra periferiei urbane. Înregistrând obiceiurile, vocabularul, comportamentul fiziological al indivizilor și foarte puțin pe cel psihologic, transcrie acest material de măhală în pagini valabile, inavuabile une ori prin trivialitățile ce conțin. Povestirea decurge într'un ritm scăzut, trunchiat, cu încurcături labirintice, căutându-se sensaționalul, ca în romanele de poliție“.

Și, mai jos:

„Lipsa de simț analitic conduce la o insuficientă conturare a lipsurilor, care nu apar șterse, incapabile de a înfrunta viața, de a încheia un conflict. Une ori romanul îmbracă aspecte supărătoare prin plătitudinea și nesemnificativul ce definesc acele pagini“.

D. Gh. D. Loghin, recensentul, acordă totuși anumite însușiri d-lui G. M. Zamfirescu. Și, atunci, de ce preferență pentru ce e trivial și de ce graba de a da romane cu „lipsă de simț analitic“, cu „tipuri șterse, incapabile de a înfrunta viața“?

D. L. B